Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Første Afdeling)

24. april 2017 *

»Personalesag — kontraktansat til varetagelse af hjælpefunktioner — vedtægtens artikel 24 — ansøgning om bistand — vedtægtens artikel 12a — psykisk chikane — vedtægtens artikel 90, stk. 1 — vedtægtsbestemt svarfrist på fire måneder — ansættelsesmyndighedens afgørelse om at indlede en administrativ undersøgelse — ingen stillingtagen fra ansættelsesmyndighedens side inden for den vedtægtsbestemte svarfrist vedrørende realiteten af den påståede psykiske chikane — begrebet stiltiende afvisning af ansøgningen om bistand — ikke-eksisterende retsakt — afvisning«

I sag T-570/16,

HF, Bousval (Belgien), ved advokat A. Tymen,

sagsøger,

mod

Europa-Parlamentet ved E. Taneva og M. Ecker, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

angående et søgsmål anlagt i henhold til artikel 270 TEUF med påstand dels om annullation af en stiltiende afgørelse fra Parlamentets ansættelsesmyndighed, angiveligt truffet den 11. april 2015, om afvisning af den ansøgning om bistand, som sagsøgeren indgav den 11. december 2014, dels om erstatning af den skade, som sagsøgeren hævder at have lidt,

har

RETTEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, I. Pelikánová, og dommerne P. Nihoul og J. Svenningsen (refererende dommer),

justitssekretær: E. Coulon,

afsagt følgende

* Processprog: fransk.

Dom

Tvistens baggrund

1 Sagsøgeren, HF, blev ansat af ansættelsesmyndigheden ved Europa-Parlamentet (herefter »ansættelsesmyndigheden«) i henhold til flere på hinanden følgende kontrakter, fra den 6. januar til den 14. februar 2003, fra den 15. februar til den 31. marts 2003, fra den 1. april til den 30. juni 2003 og fra den 1. til den 31. juli 2003, som kontraktansat til varetagelse af hjælpefunktioner, idet denne stillingskategori fulgte af ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Den Europæiske Union (herefter »ansættelsesvilkårene«), i den affattelse, der var gældende før den 1. maj 2004. Sagsøgeren gjorde tjeneste i afdelingen »Audiovisuelle Medier«, som senere har fået karakter af en enhed (herefter »enheden for audiovisuelle medier«) under Direktoratet for Medier (herefter »direktoratet for medier«) i Generaldirektoratet (GD) for »Information og Offentlige Forbindelser«), som nu benævnes GD for »Kommunikation«. Hun varetog i denne enhed arbejdsopgaver som assistent i kategori B, gruppe V, klasse 3.

2 Sagsøgeren var dernæst i perioden fra den 1. august 2003 til den 31. marts 2005 ansat som administrator inden for produktion ved et selskab, der var etableret i Frankrig, og som leverede tjenesteydelser til Parlamentet, med henblik på at håndtere den øgede arbejdsmængde, der var forbundet med varetagelsen af produktionen inden for enheden for audiovisuelle medier.

3 Sagsøgeren blev på ny ansat af ansættelsesmyndigheden, denne gang som kontraktansat, idet hun blev tilknyttet enheden for audiovisuelle medier fra den 1. april 2005 til den 31. januar 2006, hvorefter hun blev tilknyttet den samme enhed som midlertidigt ansat fra den 1. februar 2006 til den 31. januar 2012.

4 Fra den 1. februar 2012 til den 31. maj 2015 blev hun tilknyttet enheden for audiovisuelle medier som kontraktansat til varetagelse af hjælpefunktioner i henhold til flere på hinanden følgende tidsbegrænsede kontrakter.

5 Sagsøgeren blev sygemeldt fra den 26. september 2014 og genoptog ikke senere sit arbejde ved Parlamentet.

6 Ved skrivelse af 11. december 2014 til Parlamentets generalsekretær (herefter »generalsekretæren«), som i kopi blev sendt til formanden for det rådgivende udvalg om bekæmpelse og forebyggelse af mobning på arbejdspladsen (herefter »det rådgivende udvalg«), Parlamentets formand og generaldirektøren for GD for »Personale«, indgav sagsøgeren i henhold til artikel 90, stk. 1, i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union (herefter »vedtægten«) en ansøgning om bistand som omhandlet i vedtægtens artikel 24 (herefter »ansøgningen om bistand«), idet de nævnte artikler finder analog anvendelse på kontraktansatte i henhold til henholdsvis ansættelsesvilkårenes artikel 92 og 117. Hun anførte til støtte for denne ansøgning, at chefen for enheden for audiovisuelle medier havde udsat hende for psykisk chikane, idet denne chikane var kommet til udtryk i adfærd, ord og på skrift fra enhedschefens side, navnlig i forbindelse med møder i enheden. Hun anmodede nærmere bestemt om, at der blev truffet hasteforanstaltninger med henblik på øjeblikkeligt at beskytte hende mod den påståede chikanør, og at ansættelsesmyndigheden skulle indlede en administrativ undersøgelse med henblik på at fastlægge de faktiske omstændigheder.

7 Ved skrivelse af 13. januar 2015 bekræftede enhedschefen for »Menneskelige Ressourcer« (herefter »enheden for »Menneskelige Ressourcer««) under direktoratet for ressourcer i GD for »Personale«, som i øvrigt var formand for det rådgivende udvalg, modtagelsen af sagsøgerens ansøgning om bistand og meddelte sagsøgeren, at ansøgningen var blevet videresendt til generaldirektøren for GD for »Personale«, der ville tage stilling til den nævnte ansøgning i sin egenskab af ansættelsesmyndighed

inden for en frist på fire måneder, idet et manglende svar efter udløbet af denne frist i givet fald ville blive anset for en stiltiende afvisning, der efterfølgende ville kunne gøres til genstand for en klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2.

8 Ved skrivelse af 23. januar 2015 gjorde sagsøgerens repræsentant generaldirektøren for GD for »Personale« opmærksom på bl.a., at enhedschefen for audiovisuelle medier var blevet underrettet om, at der var indgivet en ansøgning om bistand, og om, at ansættelsesmyndigheden havde indledt en administrativ undersøgelse. Denne oplysning var nemlig blevet tilført referatet af et møde i enheden for audiovisuelle medier, hvorved visse oplysninger blev udsendt ikke blot til sagsøgerens kolleger, men også til visse personer uden for institutionen. Under dette møde havde enhedschefen endvidere meddelt, at sagsøgeren ikke ville komme tilbage til enheden for audiovisuelle medier, og at det derfor ville blive nødvendigt at foretage en omorganisering af den del af enheden, der benævnes »Newsdesk Hotline«.

9 Ved e-mail af 26. januar 2015 fremsendte en ansat i enheden for »Ansættelse af Kontraktansatte og Akkrediterede Parlamentariske Assistenter« (herefter »enheden for ansættelse af kontraktansatte«) under direktoratet for »Udvikling af Menneskelige Ressourcer« (herefter »direktoratet for menneskelige ressourcer«) i GD for »Personale« i Parlamentets generalsekretariat til sagsøgeren en »skrivelse om ændring af [hendes] tjenestested med virkning fra den 21. [januar] 2015«. Det fremgik af denne skrivelse, der også var dateret den 26. januar 2015, at sagsøgeren med tilbagevirkende kraft fra den 21. januar 2015 blev tilknyttet enheden for »Den Europæiske Unions Besøgsprogram« (EUVP) (herefter »enheden for besøgsprogrammet«) under direktoratet for forbindelser med borgerne i GD for »Kommunikation«, og at der ud over denne ændring af tjenestestedet ikke var foretaget andre ændringer i hendes ansættelseskontrakt (herefter »afgørelsen om forflyttelse«).

10 Ved skrivelse af 4. februar 2015 besvarede generaldirektøren for GD for »Personale« skrivelsen af 23. januar 2015 fra sagsøgerens repræsentant, idet han oplyste, at der var blevet truffet en adskillelsesforanstaltning i forhold til chefen for enheden for audiovisuelle medier for at tilgodese sagsøgeren, hvilket bestod i, at sagsøgeren blev forflyttet til enheden for besøgsprogrammet. Hvad angår de oplysninger, som chefen for enheden for audiovisuelle medier havde nævnt under et møde i denne enhed, oplyste han over for sagsøgeren, at disse oplysninger »sk[ulle] forstås i sammenhæng med den adskillelsesforanstaltning, der var blevet truffet for at tilgodese [sagsøgeren], og ikke som en trussel rettet mod andre kolleger i hendes enhed, [og] endnu mindre som et nyt eksempel p[å] chikane mod [sagsøgeren]«. Generaldirektøren for GD for »Personale« meddelte endvidere sagsøgeren, at det efter en grundig undersøgelse af hendes sag og som svar på hendes ansøgning om at indlede en administrativ undersøgelse var blevet besluttet at videresende hendes sag til det rådgivende udvalg, hvis formand ville holde hende orienteret om den senere udvikling i sagen. Generaldirektøren for GD for »Personale« var af den opfattelse, at han dermed havde besvaret ansøgningen om bistand, og at dette inden for hans kompetenceområde havde den virkning, at sagsøgerens »sag var afsluttet« (herefter »afgørelsen af 4. februar 2015«).

11 Ved skrivelse af 12. februar 2015 anmodede sagsøgerens repræsentant generaldirektøren for GD for »Personale« om at redegøre nærmere for omfanget af den foranstaltning, som han havde givet meddelelse om i afgørelsen af 4. februar 2015, og navnlig om at oplyse, om adskillelsesforanstaltningen vedrørende sagsøgeren havde midlertidig karakter. Sagsøgerens repræsentant henledte endvidere generaldirektørens opmærksomhed på, at det fulgte af de interne regler for det rådgivende udvalg om bekæmpelse og forebyggelse af mobning på arbejdspladsen (herefter »de interne regler om mobning«), og navnlig af disse reglers artikel 14 og 15, at det ikke påhvilede det rådgivende udvalg at tage stilling til en ansøgning om bistand, men udelukkende at fremsende en fortrolig rapport til generalsekretæren, som det under alle omstændigheder påhvilede at træffe foranstaltninger i henhold til disse interne reglers artikel 16. Sagsøgeren var således af den opfattelse, at generaldirektøren for GD for »Personale« i sin egenskab af ansættelsesmyndighed og ikke det rådgivende udvalg fortsat havde beføjelse til at tage stilling til hendes ansøgning om bistand.

12 Ved skrivelse af 4. marts 2015 gentog generaldirektøren for GD for »Personale« sit synspunkt om, at han med afgørelsen om at videresende ansøgningen om bistand til det rådgivende udvalg havde »afsluttet sagen for så vidt ang[ik hans] kompetenceområde«, og at det, selv om Parlamentets præsidium havde tillagt ham beføjelse til at handle som ansættelsesmyndighed med henblik på at tage stilling til ansøgninger om bistand indgivet i henhold til vedtægtens artikel 24, ikke desto mindre forholdt sig således, at han ikke kunne se bort fra de interne regler om mobning, som gav generalsekretæren beføjelse til at håndtere en eventuel situation, hvor der måtte foreligge vedvarende chikane. Han oplyste endvidere, at den adskillelsesforanstaltning, hvorved sagsøgeren var blevet flyttet fra enheden for audiovisuelle medier til enheden for besøgsprogrammet, var blevet truffet både som følge af den anmodning, som sagsøgeren havde fremsat i ansøgningen om bistand, og »i tjenestens interesse for at opfylde de stigende behov inden for [enheden for besøgsprogrammet]«, og at denne forflyttelse ville blive opretholdt indtil udløbet af hendes kontrakt.

13 Ved e-mail af 9. marts 2015 blev sagsøgeren indkaldt af det rådgivende udvalg til en høring for dette udvalg den 25. marts 2015.

14 Ved skrivelse af 24. april 2015 indgav sagsøgeren i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, en klage over, for det første, afgørelsen om forflyttelse, for så vidt som ansættelsesyndigheden varigt og ikke midlertidigt havde forflyttet hende til enheden for besøgsprogrammet, for det andet, afgørelsen af 4. februar 2015, hvorved generaldirektøren for GD for »Personale« havde taget stilling til ansøgningen om bistand, idet han anså sagen for afsluttet »inden for sit kompetenceområde«, og, for det tredje, en afgørelse indtrådt den 11. april 2015, hvorved ansættelsesmyndigheden stiltiende havde afslået ansøgningen om bistand.

15 Ved skrivelse af 20. august 2015 besluttede generalsekretæren i sin egenskab af ansættelsesmyndighed at give sagsøgeren delvis medhold i den klage, som hun havde indgivet den 24. april 2015. Hvad angår sagsøgerens forflyttelse til enheden for besøgsprogrammet bemærkede generalsekretæren, at denne forflyttelse nødvendigvis havde midlertidig karakter, og at den skulle opretholdes i hele den periode, som den administrative undersøgelse varede, idet denne undersøgelse fortsat var i gang, idet han i det væsentlige forkastede de argumenter, som sagsøgeren havde fremsat om begrundelsen og vilkårene for adskillelsesforanstaltningen (herefter »afgørelsen af 20. august 2015«).

16 Generalsekretæren besluttede til gengæld i denne afgørelse af 20. august 2015 at ændre afgørelsen af 4. februar 2015, for så vidt som generaldirektøren for GD for »Personale« i denne afgørelse fejlagtigt havde fundet, at ansættelsesmyndigheden havde afsluttet sagen vedrørende ansøgningen om bistand. Generalsekretæren præciserede i denne forbindelse, at generaldirektøren for GD for »Personale« senere ville træffe en endelig afgørelse vedrørende ansøgningen om bistand, og at der således i modsætning til, hvad sagsøgeren havde hævdet, ikke var truffet nogen stiltiende afgørelse om afslag på ansøgningen om bistand, hvilket indebar, at klagen på dette punkt måtte afvises.

Om de omstændigheder, der er indtrådt efter anlæggelsen af sagen

17 Ved skrivelse af 8. december 2015 meddelte generaldirektøren for GD for »Personale« sagsøgeren, at han navnlig på baggrund af det rådgivende udvalgs høring af chefen for enheden for audiovisuelle medier og af 14 andre tjenestemænd og ansatte i denne enhed havde til hensigt at fastslå, at hendes ansøgning om bistand ikke var begrundet.

18 Generaldirektøren var i det væsentlige af den opfattelse, at selv om de hævdede omstændigheder fandt sted gentagne gange, forekom det tonefald, som chefen for enheden for audiovisuelle medier havde anvendt mundtligt og den skriftlige korrespondance, som sagsøgeren havde fremlagt, ham ikke upassende ud fra den faktiske sammenhæng, og henset til de arbejdsvilkår, som denne enhed var underlagt. Generaldirektøren præciserede, at »selv om det måtte medgives, at ordvekslingen af og til [havde] været åben og direkte, [måtte] det ikke desto mindre konstateres, at denne ordveksling [ikke

havde] overskredet grænserne for, hvad der var rimeligt inden for en faglig drøftelse mellem [e]nhedschefen og medlemmer af den pågældendes team«. Generalsekretæren fandt bl.a., at ordvekslingen havde fundet sted i forbindelse med tjenstlige møder, hvor man havde drøftet organisatoriske funktionsforstyrrelser, hvilket indebar, at denne ordveksling måtte anses for at have fundet sted i forbindelse med den daglige drift med henblik på at løse de vanskeligheder, der for de fleste af enhedens medlemmer syntes åbenbare. Hvad angår de e-mails, som chefen for enheden for audiovisuelle medier sendte til sagsøgeren, var generaldirektøren for GD for »Personale« af den opfattelse, at »det [var] indlysende, at disse e-mails havde til formål at forbedre den måde, hvorpå tjenestegrenen fungerede, eller at gentage sine instrukser«, og at »[i]ndholdet af disse e-mails derfor i denne sammenhæng ikke [kunne] anses for upassende«.

19 Generaldirektøren for GD for »Personale« opfordrede i henhold til artikel 41, stk. 2, litra a), i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder sagsøgeren til at fremsætte sine bemærkninger med hensyn til den omstændighed, at han havde til hensigt at fastslå, at ansøgningen om bistand ikke var begrundet, og anmodede hende om efter eget valg at fremsætte disse bemærkninger enten i forbindelse med en samtale eller skriftligt. Sagsøgeren fik en frist, der udløb den 20. december 2015, til over for generaldirektøren for GD for »Personale« at oplyse, hvorledes hun i denne forbindelse ønskede at fremsætte bemærkninger.

20 Ved skrivelse af 17. december 2015 meddelte sagsøgerens repræsentant generaldirektøren for GD for »Personale, at hun ville fremsætte sine bemærkninger skriftligt. Denne repræsentant henviste imidlertid i denne forbindelse til dom af 23. september 2015, Cerafogli mod ECB (T-114/13 P, EU:T:2015:678), og anmodede om at modtage det rådgivende udvalgs undersøgelsesrapport, idet han gentog denne anmodning ved skrivelse af 5. februar 2016.

21 Ved skrivelse af 9. februar 2016 gav generaldirektøren for GD for »Personale« sagsøgeren en frist til den 1. april 2016 til at indgive sine bemærkninger vedrørende den omstændighed, at han havde til hensigt at afslå ansøgningen om bistand. Generaldirektøren oplyste endvidere over for sagsøgeren som svar på hendes anmodning om at modtage en undersøgelsesrapport, at det rådgivende udvalg kun havde fremsendt en udtalelse, hvori det blev konkluderet, at sagsøgeren ikke havde været udsat for chikane. Det rådgivende udvalg havde til gengæld ikke fremsendt en rapport som omhandlet i artikel 14 i de interne regler om mobning, idet det rådgivende udvalg kun udfærdiger en sådan rapport i de tilfælde, hvor det nævnte udvalg konstaterer, at der foreligger psykisk chikane.

22 Ved afgørelse af 3. juni 2016 afslog generaldirektøren for GD for »Personale« i sin egenskab af ansættelsesmyndighed ansøgningen om bistand (herefter »afgørelsen af 3. juni 2016«). Det fremgår bl.a. af denne afgørelse, at sagsøgeren havde modtaget en fuldstændig og detaljeret underretning om grundene til, at generaldirektøren den 8. december 2015 havde til hensigt at afslå ansøgningen om bistand. Generaldirektøren bemærkede imidlertid, at behandlingen af ansøgningen om bistand alene henhørte under hans ressortområde, og at det rådgivende udvalg i denne forbindelse ikke havde nogen form for beslutningsbeføjelse. Efter generalsekretærens opfattelse havde sagsøgeren imidlertid ikke en subjektiv ret til at modtage en undersøgelsesrapport, en udtalelse eller det rådgivende udvalgs referater.

23 Hvad angår de proceduremæssige uregelmæssigheder, som sagsøgeren havde henvist til, fandt generaldirektøren for GD for »Personale«, at sagsøgeren ved at sende ansøgningen om bistand i kopi til det rådgivende udvalg ikke formelt havde forelagt det rådgivende udvalg en klage som omhandlet i de interne regler om mobning.

24 Generaldirektøren for GD for »Personale« forklarede, at han havde forelagt sagen for det rådgivende udvalg den 2. februar 2015, idet han var af den opfattelse, at forsinkelsen i behandlingen af ansøgningen om bistand og undersøgelsen, navnlig det tidsrum på seks måneder og elleve dage, der

forløb i forbindelse med gennemførelsen af høringer, skyldtes, at de personer, som det rådgivende udvalg havde indkaldt, ikke var tilgængelige, og at fordelingen af Parlamentets ansatte på tre tjenestesteder og sagens kompleksitet gjorde det nødvendigt at høre et større antal personer.

25 Generaldirektøren for GD for »Personale« fastholdt med hensyn til sagens realitet den redegørelse, som han havde givet i skrivelsen af 8. december 2015, og besluttede derfor, at den af sagsøgeren beskrevne situation ikke var omfattet af begrebet psykisk chikane som omhandlet i vedtægtens artikel 12a.

Retsforhandlinger

26 Ved stævning indleveret til EU-Personalerettens Justitskontor den 17. november 2015 har sagsøgeren anlagt nærværende sag, der oprindeligt blev registreret som sag F-142/15.

27 Ved processkrift indleveret den 29. januar 2016 til Personalerettens Justitskontor fremsatte Parlamentet i henhold til procesreglementets artikel 83 en formalitetsindsigelse, i hvilken forbindelse sagsøgeren indgav et skriftligt indlæg den 22. februar 2016.

28 Ved skrivelse af 28. april 2016 fra Justitskontoret fik parterne meddelelse om, at Personaleretten i henhold til procesreglementets artikel 83, stk. 3, første afsnit, havde truffet afgørelse om at henskyde den af Parlamentet fremsatte formalitetsindsigelse til behandlingen af sagens realitet.

29 Parlamentet indgav den 6. juni 2016 svarskrift til Personalerettens Justitskontor, som bl.a. var vedlagt den i denne doms præmis 17-25 nævnte korrespondance, hvorefter sagsøgeren indgav replik den 18. juli 2016.

30 Under anvendelse af artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) 2016/1192 af 6. juli 2016 om overførsel til Retten af kompetencen til som første instans at afgøre tvister mellem Den Europæiske Union og dens ansatte (EUT 2016, L 200, s. 137), er den foreliggende sag blevet overført til Retten i den stand, som den befandt sig i den 31. august 2016, og skal derfor behandles i henhold til Rettens procesreglement. Sagen er således blevet registreret under sagsnummer T-570/16 og er blevet henvist til Første Afdeling.

31 Efter den anden udveksling af processkrifter, som Retten har tilladt i henhold til procesreglementets artikel 55, er den skriftlige forhandling blevet afsluttet i henhold til Rettens procesreglement.

32 Ved skrivelse af 29. november 2016 opfordrede Retten i henhold til procesreglementets artikel 90, stk. 1, sagsøgeren til at oplyse, om hun i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, har indgivet en klage over afgørelsen af 3. juni 2016 og til i givet fald at fremlægge en kopi af denne klage for Retten.

33 Ved skrivelse af 13. december 2016 til Rettens Justitskontor bekræftede sagsøgeren, at hun den 6. september 2016 har indgivet en sådan klage, som hun har fremlagt i kopi.

34 Ved skrivelse af 19. januar 2017 fra Justitskontoret opfordrede Retten i henhold til procesreglementets artikel 90, stk. 1, Parlamentet til at oplyse, hvorledes det har behandlet klagen af 6. september 2016, og til at fremlægge en kopi af afgørelsen, såfremt ansættelsesmyndigheden udtrykkeligt måtte have taget stilling til denne klage.

35 Den 1. februar 2017 bekræftede Parlamentet over for Retten, at det udtrykkeligt har taget stilling til klagen af 6. september 2016. Parlamentet har således fremlagt en kopi af afgørelsen af 4. januar 2017, hvorved generalsekretæren i sin egenskab af ansættelsesmyndighed har forkastet denne klage.

36 Da parterne ikke har anmodet om afholdelsen af mundtlig forhandling i henhold til procesreglementets artikel 106, stk. 1, har Retten, som anser sig for tilstrækkeligt oplyst af sagsakterne, besluttet at træffe afgørelse i sagen, uden at retsforhandlingerne omfatter en mundtlig del.

Parternes påstande

37 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den afgørelse, der efter sagsøgerens opfattelse stiltiende blev truffet den 11. april 2015, hvorved ansættelsesmyndigheden angiveligt forkastede ansøgningen om bistand, annulleres.

— Afgørelsen af 20. august 2015 om afslag på klagen af 24. april 2015 annulleres.

— Parlamentet tilpligtes at betale sagsøgeren erstatning, der efter ret og billighed fastsættes til 50 000 EUR for den lidte skade.

— Parlamentet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

38 Parlamentet har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Subsidiært frifindes Parlamentet.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

Om påstandene om annullation

39 Parlamentet har med sin formalitetsindsigelse i det væsentlige gjort gældende, at afgørelsen af 4. februar 2015 udgjorde den bebyrdende retsakt, hvorved ansættelsesmyndigheden besvarede ansøgningen om bistand. Denne afgørelse, der blev truffet inden for den vedtægtsbestemte svarfrist, der er nævnt i vedtægtens artikel 90, stk. 1, tredje punktum, var til hinder for, at der blev truffet en stiltiende afgørelse om at afslå den samme ansøgning, i det foreliggende tilfælde efter udløbet af den vedtægtsbestemte svarfrist på fire måneder, der begyndte at løbe fra den 11. december 2014, som var det tidspunkt, hvor ansøgningen om bistand blev indgivet. Den afgørelse, som sagsøgeren har anfægtet lovligheden af, eksisterer således ikke.

40 Parlamentet har i svarskriftet videre anført, at afgørelsen af 4. februar 2015 faktisk udgjorde ansættelsesmyndighedens første udtrykkelige svar på ansøgningen om bistand for så vidt angik den vedtagne adskillelsesforanstaltning og indledningen af den administrative undersøgelse. Parlamentet har imidlertid anført, at generalsekretæren i afgørelsen af 20. august 2015 til dels havde udsat denne afgørelse. Generalsekretæren var nemlig af den opfattelse, at generaldirektøren for GD for »Personale« fortsat havde pligt til i henhold til vedtægtens artikel 24 at tage stilling til, om den af sagsøgeren påståede situation med psykisk chikane forelå, og at han derfor nødvendigvis på ny ville få lejlighed til at tage stilling til sagen efter afslutningen af den administrative undersøgelse, hvilket han endelig gjorde i afgørelsen af 3. juni 2016.

41 Sagsøgeren har i sine bemærkninger af 22. februar 2016 anfægtet Parlamentets analyse, idet hun har gjort gældende, at det følger af vedtægtens artikel 90, stk. 1, at en stiltiende afgørelse om afslag indtrådte i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, tredje punktum, som følge af, at Parlamentet ikke inden den 11. april 2015 udtrykkeligt tog stilling til, om den i ansøgningen om bistand påståede psykisk chikane faktisk havde fundet sted.

42 Sagsøgeren har anført, at Parlamentet på dette punkt begrænsede sig til i afgørelsen af 4. februar 2015 at oplyse, at det havde forelagt sagen for udvalget for mobning, og at bekræfte, at ansættelsesmyndigheden på dette tidspunkt ikke havde indtaget noget standpunkt i forbindelse med besvarelsen af sagsøgerens ansøgning med hensyn til eksistensen af de påståede omstændigheder og spørgsmålet om, hvorvidt disse omstændigheder kunne kvalificeres som psykisk chikane som omhandlet i vedtægtens artikel 12a. Generalsekretæren havde endvidere under alle omstændigheder i afgørelsen af 20. august 2015, hvorved han tog stilling til klagen af 24. april 2015, annulleret afgørelsen af 4. februar 2015, for så vidt som ansættelsesmyndigheden derved havde anset ansøgningen om bistand for afsluttet alene som følge af, at sagen var blevet forelagt det rådgivende udvalg.

43 Sagsøgeren har således i sit skriftlige indlæg af 22. februar 2016 konkluderet, at såfremt Parlamentets synspunkt blev taget til følge, ville dette indebære, at ansættelsesmyndigheden blot skal forelægge en sag for det rådgivende udvalg for at blive fritaget for den forpligtelse, der påhviler den, til inden for den vedtægtsbestemte frist på fire måneder at besvare enhver ansøgning, som den modtager fra en ansat, herunder en ansøgning om bistand, der er indgivet i henhold til vedtægtens artikel 24.

44 Sagsøgeren har i replikken bl.a. anført, at »på det tidspunkt, hvor [hun] anlagde [den foreliggende] sag, skulle hendes annullationspåstande antages til realitetsbehandling«, og at »disse annullationspåstande først efter anlæggelsen af denne sag [var] blevet uden genstand som følge af, at afgørelsen af 11. april 2015 var blevet erstattet af afgørelsen af 3. juni 2016«.

45 Det bemærkes indledningsvis, at det fremgår af fast retspraksis, at eksistensen af en akt indeholdende klagepunkter, jf. vedtægtens artikel 90, stk. 2, og artikel 91, stk. 1, er en forudsætning for, at en sag anlagt af tjenestemænd mod den institution, i hvilken de er ansat, kan antages til realitetsbehandling (dom af 13.7.1993, Moat mod Kommissionen, T-20/92, EU:T:1993:63, præmis 39, og af 6.7.2004, Huygens mod Kommissionen, T-281/01, EU:T:2004:207, præmis 125; jf. ligeledes kendelse af 16.7.2015, FG mod Kommissionen, F-20/15, EU:F:2015:93, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis).

46 Når ansættelsesmyndigheden i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, er blevet forelagt en ansøgning om bistand som omhandlet i den nævnte vedtægts artikel 24, skal den i denne forbindelse i henhold til bistandspligten, når der foreligger en episode, som er uforenelig med en ordentlig og rolig afvikling af tjenesten, skride ind med den nødvendige fasthed og så hurtigt og hensynsfuldt, som forholdene kræver, konstatere, hvad der er sket, for på denne baggrund at afgøre, hvilke konsekvenser der vil være passende. Med henblik herpå påhviler det den tjenestemand eller den ansatte, der gør krav på beskyttelse fra institutionen, i det mindste at fremlægge et foreløbigt bevis for, at de angreb, han hævder at have været udsat for, faktisk har fundet sted. I så fald er den pågældende institution forpligtet til at iværksætte passende foranstaltninger, navnlig ved at gennemføre en administrativ undersøgelse, for i samarbejde med klagens ophavsmand at fastslå de omstændigheder, der ligger til grund for klagen (dom af 26.1.1989, Koutchoumoff mod Kommissionen, 224/87, EU:C:1989:38, præmis 15 og 16, af 25.10.2007, Lo Giudice mod Kommissionen, T-154/05, EU:T:2007:322, præmis 136, og af 6.10.2015, CH mod Parlamentet, F-132/14, EU:F:2015:115, præmis 87).

47 Når der fremsættes en påstand om chikane, indebærer bistandspligten bl.a., at administrationen er forpligtet til grundigt, hurtigt og fortroligt at undersøge den ansøgning om bistand, hvori der fremsættes påstand om chikane, og meddele ansøgeren resultatet af undersøgelsen (dom af 27.11.2008, Klug mod EMEA, F-35/07, EU:F:2008:150, præmis 74, og af 6.10.2015, CH mod Parlamentet, F-132/14, EU:F:2015:115, præmis 88).

48 Med hensyn til de foranstaltninger, der skal træffes i en situation, der som i det foreliggende tilfælde er omfattet af anvendelsesområdet for vedtægtens artikel 24, råder administrationen over en vid skønsbeføjelse, der er underlagt Unionens retsinstansers kontrol, for så vidt angår spørgsmålet om, hvilke foranstaltninger og midler der skal iværksættes ved anvendelsen af vedtægtens artikel 24 (dom af 15.9.1998, Haas m.fl. mod Kommissionen, T-3/96, EU:T:1998:202, præmis 54, af 25.10.2007, Lo Giudice mod Kommissionen, T-154/05, EU:T:2007:322, præmis 137, og af 6.10.2015, CH mod Parlamentet, F-132/14, EU:F:2015:115, præmis 89).

49 Det er i det foreliggende tilfælde ubestridt, at ansættelsesmyndigheden efter indgivelsen af ansøgningen om bistand inden for den vedtægtsbestemte svarfrist på fire måneder, der er nævnt i vedtægtens artikel 90, stk. 1, tredje punktum, svarede sagsøgeren ved at underrette hende om de foranstaltninger, som den havde truffet i medfør af sin bistandspligt som svar på denne ansøgning om bistand. Disse foranstaltninger, der er redegjort for i afgørelsen af 4. februar 2015, og hvis vedtagelse nødvendigvis forudsatte, at ansættelsesmyndigheden var af den opfattelse, at den rådede over et foreløbigt bevis for, at de omstændigheder, der potentielt var omfattet af vedtægtens artikel 12a, faktisk havde fundet sted, bestod hovedsageligt i, at sagsøgeren som følge af en adskillelsesforanstaltning blev forflyttet, og at der blev indledt en administrativ undersøgelse, som det blev overladt til det rådgivende udvalg at gennemføre.

50 Det skal derfor afgøres, om det uanset ansættelsesmyndighedens udtrykkelige afgørelse af 4. februar 2015 er muligt at fastslå, at ansættelsesmyndighedens manglende stillingtagen til, om de påståede omstændigheder, der angiveligt udgjorde psykisk chikane som omhandlet i vedtægtens artikel 12a, faktisk havde fundet sted, inden for en frist på fire måneder, der begyndte at løbe fra den 11. december 2014, som var den dato, hvor ansøgningen om bistand blev indgivet, gør det muligt i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, tredje punktum, at fastslå, at der blev truffet en stiltiende afgørelse, i det foreliggende tilfælde den 11. april 2015, og at denne stiltiende afgørelse indebærer, at ansættelsesmyndigheden afslog at fastlægge, om de påståede omstændigheder faktisk havde fundet sted, og at kvalificere disse omstændigheder som psykisk chikane som omhandlet i vedtægtens artikel 12a.

51 I denne forbindelse er det korrekt, at Retten allerede mere generelt har fastslået, at en skrivelse, hvorved den berørte person underrettes om, at hans ansøgning er under behandling, ikke medfører, at den pågældendes ansøgning godkendes, hvilket indebærer, at uanset, om der er udfærdiget en sådan skrivelse, der har rent oplysende karakter, anses den omstændighed, at der ikke foreligger et endeligt svar på tjenestemandens eller den ansattes oprindelige ansøgning inden for den frist, der er fastsat i vedtægtens artikel 90, stk. 1, for en stiltiende afvisning af ansøgningen fra ansættelsesmyndighedens side (dom af 3.7.2012, Marcuccio mod Kommissionen, T-594/10 P, EU:T:2012:336, præmis 21).

52 Hvad angår en ansøgning om bistand som omhandlet i vedtægtens artikel 24, der indgives i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, ansøger den berørte imidlertid om bistand fra sin administration med henblik på, at denne træffer foranstaltninger for at afhjælpe situationen.

53 Blandt de foranstaltninger, som ansættelsesmyndigheden kan anse for nødvendige at træffe, når den vurderer, at den berørte har fremlagt et foreløbigt bevis for, at de påståede omstændigheder faktisk har fundet sted, findes bl.a. administrationens afgørelse om at indlede en administrativ undersøgelse med henblik på at fastlægge de faktiske omstændigheder i samarbejde med den person, der har indgivet ansøgningen om bistand.

54 I denne forbindelse gælder, at når ansættelsesmyndigheden ikke besvarer en ansøgning om bistand som omhandlet i vedtægtens artikel 24 inden for den frist på fire måneder, der er fastsat i vedtægtens artikel 90, stk. 1, kan det antages, at denne myndighed har truffet en stiltiende afgørelse om at afslå ansøgningen om bistand. I denne situation må det nemlig antages, at denne myndighed ikke har fundet, at de oplysninger, der er fremlagt til støtte for ansøgningen om bistand, udgjorde et tilstrækkeligt foreløbigt bevis for, at de påståede omstændigheder, der udløser bistandspligten, faktisk

har fundet sted, og som i det foreliggende tilfælde vedrørte en angivelig tilsidesættelse af vedtægtens artikel 12a. Konstateringen af, at der foreligger en sådan stiltiende afgørelse om afslag på ansøgningen om bistand, er således tæt forbundet med den omstændighed, at administrationen ikke har vedtaget foranstaltninger som dem, det i medfør af den bistandspligt, der er fastsat i vedtægtens artikel 24, påhviler den at træffe, eftersom administrationen i denne situation stiltiende, men nødvendigvis, har fundet, at dette tilfælde ikke er omfattet af anvendelsesområdet for denne sidstnævnte bestemmelse.

55 Dette er i det væsentlige den konklusion, som Retten nåede frem til i præmis 41 og 42 i dom af 25. oktober 2007, Lo Giudice mod Kommissionen (T-154/05, EU:T:2007:322), der, således som det fremgår af denne doms præmis 9-23, vedrørte en situation, hvor ansættelsesmyndigheden stillet over for et påstået tilfælde af psykisk chikane ikke traf nogen foranstaltninger om at yde bistand inden for den svarfrist på fire måneder, der er nævnt i vedtægtens artikel 90, stk. 1, som svar på ansøgningen om bistand. Det var i denne sag først efter, at den berørte havde indgivet en klage, at administrationen besluttede at indlede en administrativ undersøgelse, hvis resultat administrationen først fik kendskab til nogle få dage før udfærdigelsen af svaret på klagen, hvilket skete syv måneder efter indgivelsen af denne klage.

56 En sådan situation er imidlertid forskellig fra den situation, der er genstand for den foreliggende sag, hvor ansættelsesmyndigheden som svar på en ansøgning om bistand var af den opfattelse, at den havde modtaget et tilstrækkeligt foreløbigt bevis, der gjorde det nødvendigt at indlede en administrativ undersøgelse for at fastslå, om de påståede omstændigheder faktisk udgjorde psykisk eller seksuel chikane som omhandlet i vedtægtens artikel 12a.

57 I en sådan situation er det nemlig afgørende, at denne undersøgelse afsluttes, således at administrationen på baggrund af undersøgelsesrapportens konklusioner kan træffe en endelig afgørelse i denne forbindelse, som gør det muligt for administrationen enten at henlægge ansøgningen om bistand eller, når de påståede omstændigheder må anses for godtgjort og er omfattet af anvendelsesområdet for vedtægtens artikel 12a, bl.a. at indlede en disciplinærsag med henblik på i givet fald at vedtage disciplinære sanktioner over for den påståede chikanør (jf. i denne retning dom af 11.7.1974, Guillot mod Kommissionen, 53/72, EU:C:1974:80, præmis 3, 12 og 21, af 9.11.1989, Katsoufros mod Domstolen, 55/88, EU:C:1989:409, præmis 16, og af 12.7.2011, Kommissionen mod Q, T-80/09 P, EU:T:2011:347, præmis 84).

58 Såfremt det i en situation som den i denne sag omhandlede fastslås, at ansættelsesmyndigheden den 11. april 2016 traf en stiltiende afgørelse i form af en konstatering fra denne myndigheds side af, at der ikke forelå psykisk chikane, eller i form af et afslag på at foretage en sådan konstatering, ville dette svare til, at ansættelsesmyndigheden under hele den administrative undersøgelse pålægges at indtage en foreløbig holdning om, at den ikke står over for en situation, der er omfattet af vedtægtens artikel 12a.

59 Selve formålet med den administrative undersøgelse er imidlertid at be- eller afkræfte, at der foreligger psykisk chikane som omhandlet i vedtægtens artikel 12a, hvilket indebærer, at ansættelsesmyndigheden ikke kan foregribe udfaldet af undersøgelsen, og at den netop end ikke stiltiende skal tage stilling til, om den påståede chikane faktisk har fundet sted, før den har modtaget resultatet af den administrative undersøgelse. Det er med andre ord en forudsætning for indledningen af en administrativ undersøgelse, at administrationen ikke på et for tidligt tidspunkt fastlægger sin holdning hovedsageligt på grundlag af en ensidig beskrivelse af omstændighederne i ansøgningen om bistand, idet den tværtimod skal afvente at fastlægge sin holdning indtil det tidspunkt, hvor den nævnte undersøgelse, der skal gennemføres som en kontradiktorisk procedure med deltagelse af den påståede chikanør (jf. i denne retning dom af 23.9.2015, Cerafogli mod ECB, T-114/13 P, EU:T:2015:678, præmis 35-41), hurtigt og under overholdelse af princippet om en rimelig frist, er afsluttet.

60 Det skal i denne forbindelse endvidere præciseres, at administrationen i en sådan situation fortsat er forpligtet til at gennemføre den administrative undersøgelse, uanset om den påståede chikane i mellemtiden måtte være bragt til ophør, og også selv om den person, der har indgivet ansøgningen om bistand, eller den påståede chikanør har forladt institutionen (jf. i denne forbindelse dom af 6.10.2015, CH mod Parlamentet, F-132/14, EU:F:2015:115, præmis 122).

61 Grunden til, at det er vigtigt at afslutte den administrative undersøgelse, er endvidere dels, at den omstændighed, at ansættelsesmyndigheden efter afslutningen af en administrativ undersøgelse, der eventuelt er gennemført med bistand fra et organ, der er uafhængigt af ansættelsesmyndigheden, såsom det rådgivende udvalg, eventuelt anerkender, at der foreligger en psykisk chikane, i sig selv kan have en gunstig virkning i forbindelse med behandlingsprocessen med henblik på restitueringen hos den tjenestemand eller ansatte, der udsættes for chikane (dom af 8.2.2011, Skareby mod Kommissionen, F-95/09, EU:F:2011:9, præmis 26), og desuden kan anvendes af ofret med henblik på eventuelt at anlægge en national retssag, i forbindelse med hvilken den nævnte myndigheds bistandspligt i henhold til vedtægtens artikel 24 finder anvendelse og ikke ophører i forbindelse med, at den berørte ansattes ansættelsesperiode udløber. Dels kan afslutningen af en administrativ undersøgelse omvendt gøre det muligt at afkræfte de påstande, der er fremsat af det påståede offer, og dermed gøre det muligt at erstatte den skade, som en sådan anklage i tilfælde af, at den måtte vise sig ubegrundet, har forvoldt hos den person, der i forbindelse med en undersøgelsesprocedure formodes at have udøvet chikane (dom af 6.10.2015, CH mod Parlamentet, F-132/14, EU:F:2015:115, præmis 123 og 124).

62 Eftersom vedtægten i modsætning til, hvad der gælder på det disciplinære område, ikke indeholder specifikke bestemmelser om den frist, som administrationen har til at gennemføre en administrativ undersøgelse, herunder når der er tale om psykisk chikane, gør den omstændighed, at en administrativ undersøgelse, der er indledt som svar på en ansøgning om bistand inden for en frist på fire måneder efter at denne ansøgning er indgivet, fortsat er igangværende efter udløbet af denne frist, det imidlertid ikke muligt at tilregne administrationen en stiltiende afgørelse, hvorved ansættelsesmyndigheden har afslået at anerkende de påståede faktiske omstændigheder i ansøgningen om bistand, eller hvorved den måtte have fundet, at disse faktiske omstændigheder ikke udgjorde psykisk chikane som omhandlet i vedtægtens artikel 12a.

63 Det skal derfor i det foreliggende tilfælde fastslås, at ansættelsesmyndigheden som svar på ansøgningen om bistand og inden for den vedtægtsbestemte frist på fire måneder, der er nævnt i vedtægtens artikel 90, stk. 1, tredje punktum, traf foranstaltninger i henhold til vedtægtens artikel 24, hvilket sagsøgeren fik meddelelse om ved afgørelsen af 4. februar 2015, og at ansættelsesmyndigheden således imødekom ansøgningen om bistand, selv om den fortsat havde pligt til efterfølgende og på grundlag af resultaterne af den administrative undersøgelse, som den havde besluttet at indlede, at give sagsøgeren svar på, om de påståede omstændigheder, der var anført til støtte for ansøgningen om bistand, kunne anses for godtgjort, og, i givet fald, om disse omstændigheder i det foreliggende tilfælde var omfattet af begrebet psykisk chikane som omhandlet i vedtægtens artikel 12a.

64 Under de foreliggende omstændigheder, og således som ansættelsesmyndigheden konstaterede i afgørelsen af 20. august 2015, hvorved den på dette punkt afviste klagen af 24. april 2015, blev der imidlertid ikke den 11. april 2015 truffet en stiltiende afgørelse om at afslå ansøgningen om bistand, der kan anses for en stillingtagen fra ansættelsesmyndighedens side, hvorved den afslog at anse de i denne ansøgning påståede omstændigheder for at udgøre psykisk chikane som omhandlet i vedtægtens artikel 12a.

65 Denne konklusion bekræftes af den afgørelse af 3. juni 2016, der blev truffet under retssagen, hvorved ansættelsesmyndigheden netop tog stilling til dette spørgsmål, idet den afslog at anse de påståede omstændigheder for at udgøre psykisk chikane som omhandlet i vedtægtens artikel 12a, navnlig på

grundlag af de konklusioner, som det rådgivende udvalg i denne forbindelse var nået frem til, idet ansættelsesmyndigheden havde overladt gennemførelsen af den administrative undersøgelse til dette udvalg.

66 På baggrund af samtlige de ovenfor anførte betragtninger skal annullationspåstandene afvises, idet de vedrører en afgørelse, der ikke eksisterer.

Om erstatningspåstanden

67 Sagsøgeren har til støtte for sin påstand om erstatning anført, at det stiltiende afslag på ansøgningen om bistand, hvorved ansættelsesmyndigheden afslog at anerkende, at de i denne ansøgning påståede faktiske omstændigheder var omfattet af begrebet psykisk chikane som omhandlet i vedtægtens artikel 12a, har forvoldt hende en ikke-økonomisk skade. Denne skade er opstået som følge af, at ansættelsesmyndigheden ikke anerkendte, at de anklager, som hun fremsatte mod chefen for enheden for audiovisuelle medier, var begrundede, og den omstændighed, at det rådgivende udvalg i denne forbindelse ikke overholdt artikel 11 i de interne regler om mobning, hvoraf fremgår, at ansættelsesmyndigheden var forpligtet til at høre sagsøgeren inden for en frist på ti dage fra indgivelsen af ansøgningen om bistand og at foretage en høring af personer som vidner inden for en frist på en måned efter afholdelsen af denne høring af ophavsmanden til klagen til det nævnte rådgivende udvalg. Ansættelsesmyndigheden, der må anses for ansvarlig for, at det rådgivende udvalg ikke fungerede, tilsidesatte imidlertid således artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder og handlede ikke i det foreliggende tilfælde inden for en rimelig frist.

68 Parlamentet har nedlagt påstand om, at påstanden om erstatning afvises, og at den under alle omstændigheder forkastes som ugrundet.

69 Det er i denne forbindelse tilstrækkeligt at bemærke, at en påstand om erstatning for en økonomisk eller ikke-økonomisk skade skal forkastes, når der er nær sammenhæng mellem denne og den annullationspåstand, som er blevet forkastet som ubegrundet (dom af 6.3.2001, Connolly mod Kommissionen, C-274/99 P, EU:C:2001:127, præmis 129, af 14.9.2006, Kommissionen mod Fernández Gómez, C-417/05 P, EU:C:2006:582, præmis 51, og af 30.4.2014, López Cejudo mod Kommissionen, F-28/13, EU:F:2014:55, præmis 105).

70 I det foreliggende tilfælde er der nær sammenhæng mellem påstanden om erstatning og påstandene om annullation af en afgørelse, som ansættelsesmyndigheden ikke har truffet.

71 Hvad angår klagepunktet om, at den administrative undersøgelse ikke blev gennemført inden for en rimelig frist, konstaterer Retten under alle omstændigheder, at sagsøgeren har fremsat det samme klagepunkt og henvist til den økonomiske skade, som hun angiveligt har lidt i denne forbindelse, i den klage, der blev indgivet den 6. september 2016 over afgørelsen af 3. juni 2016, og som ansættelsesmyndigheden afslog ved afgørelse af 4. januar 2017. Dette klagepunkt og denne skade vil derfor kunne påberåbes til støtte for et søgsmål, der kan anlægges i henhold til artikel 270 TEUF til prøvelse af disse sidstnævnte afgørelser.

72 På baggrund af de ovenfor anførte betragtninger skal påstanden om erstatning og dermed søgsmålet i sin helhed afvises.

Sagens omkostninger

73 Ifølge procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I henhold til dette procesreglements artikel 135, stk. 2, kan Retten imidlertid pålægge endog en vindende part helt eller delvist at betale

sagsomkostningerne, såfremt det synes berettiget, henset til denne parts forhold, også forud for sagsanlægget, og navnlig såfremt denne har påført modparten udgifter, som Retten finder er påført unødvendigt eller af ond vilje.

74 I det foreliggende tilfælde bemærker Retten, at sagsøgeren til dels er blevet vildledt med hensyn til, at der skulle være truffet en stiltiende afgørelse om afslag på hendes ansøgning om bistand som følge af såvel ordlyden af e-mailen af 13. januar 2015 fra chefen for enheden for »Menneskelige Ressourcer« som de unøjagtige og endda selvmodsigende svar, som generaldirektøren for GD for »Personale« anførte i sine skrivelser af 4. februar 2015 og 4. marts 2015. Når dette er sagt, konstaterede generalsekretæren i afgørelsen af 20. august 2015, hvorved der blev taget stilling til klagen, at de oplysninger, som ansættelsesmyndigheden havde givet, var fejlagtige, idet generalsekretæren afviste klagen af 24. april 2015, for så vidt som den vedrørte en stiltiende afgørelse, der ikke eksisterede.

75 Under disse omstændigheder skal det fastslås, at Parlamentet pålægges at bære sine egne omkostninger og at betale halvdelen af de af sagsøgeren afholdte omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Første Afdeling):

1) **Europa-Parlamentet frifindes.**

2) **Parlamentet bærer sine egne omkostninger og betaler halvdelen af de af HF afholdte omkostninger.**

3) **HF bærer halvdelen af sine egne omkostninger.**

Pelikánová Nihoul Svenningsen

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 24. april 2017.

Underskrifter